

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟΝ ΤΥΠΟΝ

Μία θεατρική πρωτοτυπία

Ένα πρωτόφαντο στά θεατρικά χρονικά γεγονός έσημειώθηκε τελευταίως, στο Βασιλικό θέατρο του Λονδίνου.

Στό θέατρο αυτό παίζεται από μηνός ένα επιτυχήστατο θεατρικό έργο ο «Καίη». Το έργο αυτό έσημειωσε τόσο έξαιρετική επιτυχία ώστε κάθε βράδυ έξω από το ταμείο του θεάτρου σχηματίζεται μαζήρι και πυκνή ουρά ανθρώπων που ζητούν ν' αγοράσουν εισιτήριον.

Καί επειδή ο χειμώνας στην Άγγλία είναι, ως γνωστόν, πολύ δυνατόν, ο διευθυντής του θεάτρου σκεφθηκε να προσφέρει στους θεατές μια πρωτότυπη και πολύ πρακτική εκδούλευσι. Ανέθεσε λοιπόν σιά γαρσονία του μπουφέ του θεάτρου, να σερβίρουν στίς, άναμεινωτας, οριζώντας και τουρτουρίζοντας Λονδρέζους, τσάι, καφέ, σάντουιτς και ματσότα !.. Φυσικά εί θεαταί δεχονται με πολλή προθυμία τά προσφερόμενα ροφήματα και δρεκτινά...

Η πρωτοτυπία αυτή έπέτυχε τόσο πολύ ώστε έπί έβδομάδες τώρα συνεχίζεται έξω από τό ταμείι του Βασιλικού θεάτρου ή κοσμοσυρροή, έις τας και μεγαλυτέρα... Άρχισαν μάλιστα και ή διεψθανταί των άλλων θεατρών του Λονδίνου να σκέπτονται να την εφάρμοσουν.

Ο στιγμιαίος και ή μόδα

Νά λοιπόν που ή μονιέρινε, χωρίς θ' άρχισουν να στιγμιαίζονται, όπως άκριβώς ή άγριοί λταί, ή όπως ή κατάντι των φυλακών. Η άρχη τουλάριστον έγινε.

Οί κομωταί του Λονδίνου επανόησαν τώρα τελευταί έιναν ή τελειωτικόν τρόπο για να αποσπώνουν το αί ώ ν ο ν ρ ό δ ι ν ο ν έπί των χειλων και των πορειών των κυριών. Σιγμιαίζουν δηλαδή με μικρές βελόνες τά χείλη και τά μάγουλα των κυριών έτσι, ώστε το φρέσκο κόκκινο χρώμα, το οποίον αυτός είσενισται πέρ ταί έπί αϊτών να μη βγαίη πεία ποτέ...

Έτσι θα μπορεί πλέον μία κυρία να έχη... ίσοβώς ποκίνα τα γυαλά τη; και ροδια να μαγουλά της, χωρίς να ναι αναγκασμένη να καταφεύγη κάθε τόσο στα κρηγιονια και στις ποικίλλας υμής βαφές.

Ένδεικται όμως ότι το στιγμιαίωμα αυτό είναι πολύ οδυνηρό και συγχρόως πολύ-πολύ... άκρυφά ! Μ' άλλους λόγους ή ζιμωταί του Λονδίνου πληρώνονται 20 λίρες (7000 δραχμές) για την διασι εν (το στιγμιαίωμα των χειλων και 30 λίρες για το στιγμιαίωμα των πορειών) !..

Πλανόδιος... γιατρές πρώτων βοηθειών !..

Νά λοιπόν που ο τύπος του ο ταπεινού γιατρού δεν είναι απολύτως ιατρική άθρησις φροντίς. Καπονος Παρισιών, γιατρές βρή ε τελευταί ένα παρηγόριον λογιάι αλλά και καιν αποσκευαστικόν τρόπο για να άποζητηη έκτακτα... την οποιαν δεν είλε μεχρι της στιγής ! Γυρίζει δηλαδή ολη μέρα στίς σπορούς, του μικριστού με το αυτοκίνητό του, στο μετροπολιτικό μετρό, του οποίου έχει στήσι ένα μικρό έπιχειρηματιό διά της, ο οποίος ιδιοποιεί τους διαβρίτες, οι εν περιπτώσει δυστυχηματος, ή απφινδίας οικουσιώς, κινουόν να τον κλέψουν για να τους παραώχη τις πρώτες βοήθειες ! Σημειωτέον ότι μέσα στο αυτοκίνητο του ο πλανόδιος κύριος γιατρέος έχει και όλα τά άπαραίτητα φαρμακα και έργαλεία για κακας περιπτώσεις δυστυχηματος ή άρρώστιας...

Και πάλιν ο γυναικοσφραγέυς Λανδρόυ

Ο περίφημος Λανδρόυ που έφρονευσ, ως γνωστόν, τίς αρραβωνιστιές του και τις έκαιες κατολιον για να εξαφανίη τα ίχνη των άπαχθολει και πάλι τάς, άρχις και μετα τον θάνατό του !

Η οικογένεια του Λανδρόυ είλε έννοικιασε, στο νεκροταφείο των Βερσαλιών τον σχετικόν χώρο για τον ταφο του, μονο για πέντε χρονία. Ηδη τα πέντε χρονία έπερασσαν και ή διευθύσις του νεκροταφείου έβουλοησε δια των εφημεριδών τους έδιδασκερομένους, ότι προκειμένου να ξεθαψη τα οσκα του μακροτιου, ή έδουποιήσι αυτή δεν συνεχίρησε φαινεται καθόλου τος οικουσιος του νεωτερου κτανολογίωτος. Ουτε ή σύμβογος του, ούτε κανεις άλλος συγγενής του παρουσιασθηκε στο νεκροταφείο. Έκτος μιας άγγωσιής, κυρίας που έπιτελε σσην διευθυνσι του νεκροταφείου το ποσον που έπρεπε να καταβληθ για να μη εκταφούν ποτε πλέον τα οσκα του Λανδρόυ. Ηοια να είναι άρως ή γενναίωδωρή αυτή κυρία; Δυστηριών... Είναι μήπως κυρία από τις άρραβωνιστικέ, του που γλυτώσε από τα νύχια του και τον συγγαμονει για αυτό; Καμμία θαυμάστριά του. Τρέχι γύρευε !..

επιτηδειότητα να βγάξη και φωνές ζωφώδες ; ΚΟΡΟΙΟΛΙΣ.— Φεβαίως !.. Μά πρέπει να κάνη κάποια προσπάθεια. Μπαλαού, μήπως όπως μιλούσες στα περασμένα σου.

Ο Μπαλαού για να έκδικηθή και για να διασφιδάση έπίσης, άρχισε να μιή όπως στα περασμένα, όταν ήτανε θυμωμένος, μ' έναν τρόπο που θα μπορούσε κανείς να τον άκούση από ένα μίλλι μακριά.

— Γκούεκ ! Γκούεκ ! Γκούεκ !.. Χά ! χά ! χά !.. Χααά ! Γκούεκ ! Γκούεκ !.. Χααά !..

Ο δικαστής, ο Κοριολις και ή Μαγδαληνή που είχανε βουλώσει τ' αυτιά τους ή τις φωνές του έγενεφαν τώρα να πάψη.

Ο Μπαλαού ύπνίκουσε. Ύστερα, έπειδη τον διέταξε ο κύριος του, άρχισε να μιή με πίο σιγνη φωνή.

Ο κύριος ντε Μερντιέν, με μια ύπολογισμένη άδιαφορία, σηκώθηκε, λέγοντας στόν Κοριολις :

— Άγαπητέ κύριε, τά συχαρητήριά μου. Κατωρθώσατε να μεταβάλετε τον τεράστιον αυτόν σ' ένα μικρό άνθρωπο. Με την έπιστήμη σας και τη σιμλή σας ήελήσατε να προσμοιασσετε τον Θεον !

Ο Κοριολις ήρε πως τά παράλεγε και του τό είπε. Ο δικαστής παραδέχτηκε ότι ή αν ύπερβολή, έφριψε μία ματιά περιφρονητική στο Μπαλαού και μουρνύμους :

— Πραγματικώς... Μά ο καλός Θεος κάνει τουλάχιστον όσα στερα τ' ήλά ματα του.

Ο Μπαλαού έτρεψε από θυμό.

Ο Κοριόλις, που ήξερε τί ύέφερε ο Μπαλαού από τις ταπεινώσεις αυτές, θέλησε να τον παρηγορή με λίγα καλά λόγια.

— Ο Θεος, είπε, έπλασε πραγματικώς ώραιοτέρα πλάσματα, μά, ύως, κανένα δεν είνε πίο γλυκό, πίο άφροισμένο από το μικρό μου Μπαλαού. Το παιδι αυτό με έχει άναμειψη για όλους τους κόπους μου, γιαί, βεβαί, έν ήσαν άλλο πράγμα να τον κάμω να ξεχάση μικρές συνήθειες. Μά τώρα, τουλά να πώ, είνε ένα άνθρωπινον πλάσμα !

Ο κύριος ντε Μερντιέν χιουγέλασε. Καί, δίνοντας τά κουρέλασμενα ρούχι του Μπαλαού, είπε τί ονικά :

— Χαι ! Μου φαίνεται πως παίζει πότε - πότε με, στο δάσος !

— Έγνώριται — άποκρίθηκε με σοβαρότητα ο Κοριολις — νένου, που θα έβαναν εδουχιωμένους τος γονέες των, αν έσκιζαν τό παντιλόγια τους στά δέντρα, για να φάνε ήλια όπως ο Μπαλαού. Οί ήμερινοί όμως νένου είνε σχεδόν όλοι άποτοι, και όταν έχουν κανένα μαχαίρι στή τσέπη...

Ο Μπαλαού σκεπτόταν :

«Καλά τά λέει ο άρενητής. Μά έγώ ποτέ μου δέ μεταχειόιστηκα μαχαίρι. Μαχαίρι χρειαζουται ή άνθρωποι έκείνοι που δεν είναι δυνατοί στα χείρια !»

— Μά στήν πατρίδα του άνθρωποποιηόου σας ξαίτε ο δικαστής—δεν καταφεύγουν στο μαχίρι για να σκοτώσουν. Στραγγαλίζου ! Φάνονε τα δάχτυλα !

— Γιατί μιλάει έτσι ; σάεφθηκε ο Μπαλαού.

— Μά τ' έχει αυτό δε θα μπορούσε να βλήψη οδτε μία μυγα ! διαμαρτηρήθηκε ο Κοριολις δείχνοντας το χέρι του Μπαλαού

— Το γουδι-τό γουδουρέι πάλι ένύ, σάεφθηκε ο Μπαλαού. Έγώ, που κατά τη γνώμη σου δέ μπορώ να κάνω κακο, θα ανίξω αυτό τον άξιότιμο κυριο άνακριτή !..»

Ο κύριος ντε Μερντιέν δεν ήθελε να φύγη, χωρίς : να ρίξη τό τελευταίο του βέλος και τούτο, για να δώση ένα μαθημα σ' αυτό τον ασυλλόγιστο Κοριολις που, χωρίς να το καταλαβαίνει, είξε συνηθει όλα τα κτηώδη ένστικτα του Μπαλαού. Και είλε :

— Τα συχαρητήριά μου, άγαπητέ κύριε ! Αφού πιά μετεμορφώσατε έτσι τον ανθρωποποιηόου σας, δεν οάζ μείνει άλλο παρ να τον παντρώψετε. Πιστεύω πως σε λίγς άνηλικιωται και έλπίζω δι τά τούτες βρή και ή νύφη. Η μαματζέλ Μαγδαληνή θα είνε παρίνυμος βεβαίως...

Και ξεκαφδίστηκε στά γέλια. Μο το γέλιο του κόπησε άμέσως, γιατί δυό σιδερένιες ταναλιες σφίχτηκαν έξω από γύρω άίο το λαιμό του.

Ο δυστυχισμένος άνακριτής άρχισε να παλεύη, πνιγόταν !.. Μά ο Μπαλαού όλο κι έσφιγγε ασυγκίνητος !

Ο Κοριολις και ή Μαγδαληνή έμπήξαν φωνές τρέμου και κρημαστηκαν στο Μπαλαού για να τον άναγκάσουν ν' άφήση τό θύμα του. Ύστερα ο Κοριολις άρχισε ένα χονιρό μπαστόνι κι άρχισε να τον χτυπά μ' όλη του τη δύναμη. Μά ο άνθρωπο ποιήκος φαινοταν πως δεν έννοιασε τα φεβρα έκείνα χτυπήματα. Η Μαγδαληνή έκλαιγε, παρακαλούσε, χτυπιόταν. Ο Μπαλαού δεν άκουγε τίποτα. Έσφιγγε, έσφιγγε άδυσώπητα... (Άκολουθεί)

Τό έσφιγγε πίο του, με προφάνεια προς το δάσος...

